



1 януарий
1928 г.

ПОТОЧЕ

Илюстрации
АВУСАНИЦЕ
Вестник Задача



ЦЕНА 3 ЛВ.

Редакция и администрация: Книгоиздателство Ив. Коюмджиев, София, ул. П. Самуил, 50



КОНСТАНТИН ВЕЛИЧКОВ

Роден в гр. Татар-Пазарджик в 1856 год., починал в гр. Гренобл (Франция) в 1907 год.

НАВЪРШВАТЪ се двадесет години от откриване на Константин Величков. Той умира от гърдна болест, далече от България, която силно обичаше.

Роден преди освобождението, той се учил в френската гимназия в Цариград, а по време на Априлското въстание взел живо участие в него, та трябвало да лежи в затвора. След освобождението той се настанил в Пловдив (столица тогава на Източна Румелия), дете бил министър на просвещението, па се сблизил с Иван Вазов, който отпосле станал най-големият български поет. Заедно с Вазов издавали сп. „Наука“, после „Денница“ и др. Отпосле е бил министър на просвещата и в съединена България.

Константин Величков отрано почнал да пише стихотворения, разкази и драми. Той също така превел някои хубави чужди книги, като „Лал“ от италианския поет Данте.

Аз аз всичко онова, което Величков е написвал, и което е проинието съ тѣга и мѣка, блестящо като нѣси и засѣни звезди неговитѣ пѣсни за детето. Най-хубавитѣ си чувства, най-чиститѣ си радости изпитал той, когато пише за децата. Той обичал малкото дете въ люлката, обичал немирното момченце, което играе по сѣнка, обичал всѣко дете — мила рѣмба на родителитѣ си.

Много хубави сѣ неговитѣ пѣсни: „Дете“, „Отплатя“, „Въ свѣтлина“, въ които трепти бащинското му сърце, ала още по-хубави сѣ онези малки, спретнати пѣснички, които аз, деца, знаехме и пѣте, като „Майка“ —

Откога ни е розица,
Безъ умора всѣки часъ.
Денемъ, нощемъ най-мѣла
Треперала е надъ нѣсъ...

Цѣтанъ Миколов

НОВА ГОДИНА

Старата отмина —
Скри се въ вѣчността,
Новата година
Засѣла въ свѣта.

Дано сѣ честити
Въжднитѣ а дни,
Да ги минемъ вситѣ
Съ здраве, добрини.

Дано на земята
Въ ченъ миръ дари,
Правдината свѣта
Вредомъ да цари!

Ярославъ Огненьевъ